

den er. Er der sket Fejl, saa er det jo nu paataalt, og det er ikke nogen stor Forandring, der sker ved at flytte Bevillingen fra de faste over til de midlertidige; Summen bliver jo den samme.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning,

Piper: Ja, jeg maa jo beklage, at „Horsens Folkeblad“ har haft en rosende Anmeldelse af denne Bog, men jeg maa endnu mere beklage, at jeg maa oplyse, at „Horsens Folkeblad“ ikke tilhører det Parti, jeg tilhører.

Formanden: Det ærede 3die Medlem for 9de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Harald Jensen: Jeg er vist kommet til at sige noget forkert; det var „Horsens Avis“.

Juel: De ærede Ordførere har allerede omtalt den Bevilling paa Finansloven, ved hvilken der foreslaas tilstaaet en aarlig Understøttelse af 1,000 Kr. til den Forfatter, hvis sidste Bog har Titelen „Den store Kærlighed“. Efter at Opmærksomheden takket være en nidkær Præsts Indlæg i et Hovedstadsblad er blevet henledt paa denne Bog, har jeg læst den. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dens Indhold, men skal kun karakterisere den som faldende fuldt ud ind under Begrebet Smudslitteratur. Den er paa over 250 Sider og er fra først til sidst gennemsyret af Smuds; den indeholder overhovedet ikke andet end Smuds og Gemenhed. Jeg gaar ud fra som givet, at Landstinget vil bidrage sit til, at der ikke tilstaas denne Forfatter nogen Understøttelse af Staten, hverken fast eller midlertidig. Hvad ligger der nemlig i, at Staten tilstaar saadanne Understøttelser? Ja, deri ligger, at Staten anerkender vedkommende Forfatters Virksomhed, opfordrer vedkommende til at blive ved i samme Spor og anbefaler vedkommendes Bøger overfor det offentlige. Og hvad betyder saa denne Anerkendelse og denne Anbefaling? Ja, det kan kun betyde een Ting, nemlig det, at Staten ikke blot ser igennem Fingre med og taaler, men endog bevidst gaar i Spidsen for de onde Kræfter, der paa denne Maade spreder Forargelse og aandelig Gift ud over Landet.

Bøger kommer jo ikke blot Befolkningen i Hænde derved, at man køber dem, men de sendes ind i Hjemmene igennem

Læseforeninger, Læsepakker og paa anden Maade. Naar man nu erindrer, hvilken nedbrydende Indflydelse usund og daarlig Lektüre har, navnlig paa Ungdommen, men ogsaa paa ældre, en saadan Indflydelse, at det ikke er for meget at sige, at der dergennem i mangfoldige Tilfælde lægges Spirer til Forbrydelser og til Sindssyge, saa forekommer det mig, at for enhver, der føler Sandheden af, hvad jeg her har sagt, og føler, at det er fremstillet ganske nøgternt og uden nogen som helst Overdrivelse, maa det staa klart, at det vilde være ganske uforsvarligt handlet af Staten, om den i mindste Maade støttede Udgivelsen af saadanne Bøger. Jeg anser det derfor for givet, at der til Finanslovens anden Behandling i dette høje Ting vil blive stillet et Ændringsforslag, ved hvilket den omtalte Bevilling forsvinder.

la Cour: Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) spurgte, med hvilken Lovhjemmel Indenrigsministeren fremkommer med den Mængde af Bekendtgørelser, Tillægsbekendtgørelser, Meddelelser o. s. v., som ligger her paa Tingets Bord. Det er jo ikke mindre end, saa vidt jeg ved, 183 Stykker af den Slags, der er kommet os i Hænde siden 1. Oktober f. A., altsaa over een om Dagen. Det er et helt vanskeligt Arbejde at følge med i alt, hvad den højtærede Minister i den Retning fremkommer med. Men der blev spurgt om, med hvilken Lovhjemmel dette sker, og den højtærede Minister mener, at Lovhjemmelen er givet ham ved Loven af 7. August 1914. Denne Lov siger, at Indenrigsministeren bemyndiges til indtil videre at træffe Foranstaltninger til Regulering af Priser paa Levnedsmidler og Varer, desuden mod fuld Erstatning at lade Staten overtage Levnedsmidler og Varer, som det er af Betydning for Samfundet at have Raadighed over. Der er altsaa her givet Ministeren Lov til at fastsætte Maksimalpriser og til at ekspropriere Varer, og Ministeren lovede, den Gang han fik Loven, at han skulde administrere den med Varsomhed. Det varede imidlertid ikke længe, inden den højtærede Minister gik efter min Mening langt udenfor den Myndighed, han dør fik. Han begyndte f. Eks. med at forbyde Landboerneovre i Vestjylland og vel for Resten ogsaa andre Steder at fodre deres Rug op i Straaet. Han havde Lov til at ekspropriere, og han havde Lov til at fastsætte Maksimalpris, men hvem har givet Ministeren Bemyndigelse til ifølge denne Lov at foreskrive Landboerne, hvorledes de skulde behandle den Sæd, som Mi-